

Nora Roberts

Egy házban az ellenséggel

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételekésztést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Nora Roberts, 1986 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

A mű eredeti címe: *A Will and a Way* (Silhouette Special Edition)

● *Magyarra fordította:* Fülöp Villő
Harmadik, átdolgozott kiadás

- *Borító:* Barczag Andrea
- *Kép:* Shutterstock

ISBN 978-963-448-801-9

HU ISSN 1588-8096

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harpercollins.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervezetek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvény-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

- *Szedés:* Vinton Kiadó Kft.
- *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.
- *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
- *Megrendelés száma:* 901604
- *Nyomtatás időpontja:* 2019/26.
- *Felelős vezető:* Szlancsik János ügyvezető igazgató

A The New York Times sikerszerzője

NORA ROBERTS

*Égy házban
az ellenséggel*

1

Százötven millió dollár nem éppen megvetendő summa. Jolley bácsi házának hatalmas, visszhangos könyvtárszobájában nem is merete volna senki ezt mondani. Kivéve talán Pandorát, aki inkább élvezettel, mintsem tapintatosan tüsszentett a gyűrött zsebkendőbe. Kifújta az orrát, hátradőlt, és azt kívánta, hogy a bevett gyógyszer valóban oly gyorsan hasson, ahogy azt a dobozon feltüntették. Később arra gondolt, bár ne éppen most kapta volna el ezt a nyomorult náthát. De még jobban szeretett volna valahol teljesen máshol lenni.

Tucatnyi olyan könyvet látott maga körül, amelyeket már olvasott, és több száz olyat, amelyet egyáltalán nem is ismert, holott már rengeteg időt töltött el ebben a könyvtárszobában. A bőrkötések illata keveredett az otthonos porszaggal. Pandora még ezt is jobban szerette a hatalmas vázákat megtöltő liliomok fojtogató illatánál.

A szoba egyik sarkában egy márványból és elefántcsontból készült sakk-készlet állt, amely mellett rengeteg partit elvesztett már. Jolley bácsikája – isten áldja a kerek, ártatlan arcát és pufók ujjait – megrögzött és tehetséges csaló volt. Pandora tudott veszíteni. Talán ezért is szerette annyira megverni őt, akár csalással, akár anélkül.

A három íves ablakon tompán és homályosan áradt be a napfény. Ez pont illett a hangulathoz és az alkalomhoz is, gondolta Pandora. Jolley bácsi megadta mindennek a módját.

Ha Pandora szeretett valakit – és így érzett azon kevesek iránt, akik jelen voltak az életében –, akkor mindent megtett az illetőért, amit csak tudott. Hihetetlen életerővel rendelkezett. Megtanult a saját feje után menni. Szerette Jolley bácsikáját a maga különös módján, megismerte és elfogadta őt az összes különbségével együtt. Lehet, hogy az öreg kilencvenhárom éves volt, de soha nem viselkedett nehézkesen vagy kicsinyesen.

Egy hónappal a halála előtt horgászni mentek – jobban mondva orvhalászni – a szomszéd tulajdonában lévő tóra. Amikor több halat fogtak, mint amennyit meg tudtak volna enni, fél tucat pisztrángot megtisztítva és lefagyasztva átküldtek a tulajnak.

Hiányozni fog neki Jolley bácsi kerek angyalarca, magas, dallamos hangja és huncut tréfái. Három méter magas, pazarul bekeretezett portréjáról ugyanazzal a kaján vigyorral nézett le rá, mint ami akkor terült el az arcán, amikor egymillió dolláros hasznot zsebelt be, vagy amikor egy gyanútlan alelnöknek

csöpögős pohárban kínált innivalót. Már most hiányzott neki. A hatalmas, népes családban senki sem volt, aki úgy megértette vagy elfogadta volna, ahogy Jolley bácsi. Ez csak egyel több ok volt, amiért imádta őt.

Szomorú gyászában, amelyet csak súlyosbított a fejfájással járó megfázás, Pandora hallgatta, ahogy Edmund Fitzhugh csak darálta, darálta a szöveget, Jolley bácsi végrendeletének bevezető részeit. Maximilian Jolley McVie sohasem volt oda a rövid dolgokért. Mindig azt mondta, ha az ember csinál valamit, akkor annak adja meg a módját. Végakarata is ehhez a gondolathoz igazodott.

Pandora meg sem kísérelte, hogy az unalmát elrejtse, ezért tanulmányozni kezdte a könyvtárszobában jelenlévő családtagokat.

Ha valaki gyászolóknak hívta volna őket, az pont olyan durva vicc lett volna, amilyenekért Jolley bácsi odáig volt.

Ott volt Jolley egyetlen élő fia, Carlson bácsi és a felesége. Mi is a neve? Lona... Mona? Számít egyáltalán? Pandora látta, hogy egymáshoz illő fekete ruhájukban merev háttal ülnek. Ugrásra készen. Varjakra emlékeztették őt, akik a dróton ülve várják, hogy valami a lábuk elé hulljon.

Az unokatestvére, Ginger – kedves, csinos, és eléggé ártalmatlan, vagyis inkább ostoba. Ebben a hónapban a haja Jean Harlow-szőke volt. A jó öreg Biff, másik unokatestvére is itt volt elegáns *Brooks Brother* öltönyében. Hátradőlve ült, egyik lábát a másikon keresztbe téve, mintha egy pólomeccset nézne. Pandora biztos volt abban, hogy minden szóra figyel.

A felesége – talán Laurie? – mesterkéltséggel, tiszteletteljes arcot vágott. Pandora tapasztalatból tudta, hogy a nő magától soha nem mondana semmit, hacsak nem azért, hogy Biffet visszhangozza. Jolley bácsi csak ostoba, unalmas tyúknak nevezte a nőt. Ugyan Pandora nem szeretett kigúnyolni másokat, ezzel mégis egyet kellett értenie.

Aztán ott volt a kövér és sikeres Monroe bácsi, hatalmas szivart pöfékelve, annak ellenére, hogy a testvére, Patience kis fehér zsebkendővel legyezgetett az orra körül. Vagy talán pont ezért, javította ki magát Pandora. Monroe bácsi semmit sem szeretett jobban, mint haszontalan testvérét bosszantani.

Hank unokatestvére férfias, izmos jelenség volt, remekül összeillett atléta alkatú feleségével, Meggel. Nászútjukon megmászták az Appalache-hegységet. Jolley bácsi mindig azon tanakodott, vajon szeretkezés előtt is nyújtottak és bemelegítettek-e.

Erre a gondolatra Pandora kuncogni kezdett. Félig megpróbálta elfojtani a zsebkendőjével, amikor észrevette Michael unokatestvérét. Vagy inkább másod-unokatestvérét? Soha nem tudta teljesen kibogozni ezt a családi szálat. Amúgy is feleslegesnek tűnt, mivel egyáltalán nem volt közöttük vérségi kapcsolat. A férfi anyja Jolley bácsi fiának második felesége révén lett Jolley unokahúga. Bonyolult történet, gondolta Pandora. Azonban Michael Donahue sem volt egyszerű eset.

Soha nem jöttek ki jól egymással, holott tudta, hogy Jolley bácsi kedvelte a férfit. Amennyire Pandora sejtette, abból élt, hogy buta televíziós sorozatokat írt,

ami az embereket a képernyő elé ragasztotta ahelyett, hogy valami értelmeset csináltak volna. Élvezettel emlékezett vissza arra a pillanatra, amikor annak idején ezt a férfi szemébe vágta. Aztán, természetesen, ott voltak a nőügyei is. Ha egy férfi címlaplányokkal és táncosnőkkel találkozgat, akkor nyilvánvaló volt, hogy nem éppen a szellemi kielégülést keresi. Pandora elmosolyodott, amikor eszébe jutott, hogy ennek a véleményének hangot is adott, amikor Michael legutóbbi alkalommal meglátogatta Jolleyt. A bácsi majdnem leesett a székről nevetésben.

Pandora mosolya lehervadt. Jolley bácsi elment. És ha őszinte akart lenni, ami gyakran előfordult vele, akkor el kellett ismernie, hogy a szobában jelenlévő emberek közül rajta kívül Michael Donahue törődött és foglalkozott az öreggel legtöbbit.

Alig találná ki az ember, ha most ránéz, gondolta. A férfi érdektelennek tűnt, és egy kissé önteltnek. Észrevette a szája fölötti makacs és kegyetlen vonásokat. Pandora mindig azt gondolta, hogy Donahue-n a szája a legszebb, ugyan ritkán mosolygott rá, ha csak nem azért, hogy kivillantsa hófehér fogsorát.

Jolley bácsi méltányolta a jó kiállítású férfit, és ezt meg is osztotta Pandorával, mivel eleinte össze akarta boronálni őket. Arról azonban a lány gondoskodott, hogy erről hamar letegyen. Nos, ha ténylegesen nem is adta fel az elképzelését, mindenesetre Pandora nem vett róla tudomást.

Mivel ő maga inkább alacsony és kerek volt, Jolley bácsi értékelte a férfi magas, izmos alakját és keskeny, értelmes arcát. Pandorának is tetszett volna, ha

Michael tekintete nem lett volna olyan gyakran réveteg és közönyös.

Ebben a pillanatban úgy nézett ki, mint az egyik hős az általa írt akciósorozatokból – hanyagul a falnak dőlve, elegáns öltönyével és nyakkendőjével kicsit kilógva a többiek közül. Sötét haja rendezetlen volt, egy csöppet sem gondozott, mintha nem lett volna ideje megfésülködni. Úgy tűnt, hogy unatkozik, ugyanakkor ugrásra készen áll. Bármire készen.

Nagy kár, gondolta Pandora, hogy nem jöttek ki jobban egymással. Szeretett volna beszélgetni valakivel Jolley bácsiról, valaki olyannal, aki legalább annyira értékelte az öreg apró hóbortjait, mint ő.

Nincs értelme ilyeneken törnie a fejét. Ha együtt akartak volna nosztalgiázni, ahhoz már korábban is jóban kellett volna lenniük. Jolley bácsi, aki a festményről vigyorgott le rájuk, ezt nagyon jól tudta.

Pandora halk sóhajjal újra kifújta az orrát, és megpróbált Fitzhugh-ra figyelni. Mintha arról lenne szó, hogy az öreg a bálnákra is hagyott volna valamit. Vagy talán bálnavadászokra.

Még egy óra itt, gondolta Michael, és képes lenne még a nyers húst is megenni. Ha még egyszer meghallja azt a szót, hogy bálna... Hosszat sóhajtott, és igyekezett megnyugodni. Csak azért marad itt, mert szerette a bolondos öregembert. Ha az az utolsó dolog, amit megtehet Jolleyért, hogy egy levegőt szív egy csapat keselyűvel, és hallgatja a hosszadalmas jogi zagyvaságot, akkor megteszi. Ha majd vége lesz,

tölt magának egy brandyt, és megköszönti az öreget saját módján. Jolley odáig volt a brandyért.

Amikor Michael még fiatal volt, teli képzelőerővel, és a szülei nem értették meg, mindig Jolley bácsi hallgatta meg őt, és bátorította, hogy álmodozzon nyugodtan. Valahányszor meglátogatta az öreget, ő kért tőle egy történetet, majd hátradőlt, és élénk tekintettel, kíváncsian hallgatta, miközben Michael mesélt. Soha nem felejtí el.

Amikor megkapta az első Emmy-díjat a *Logan futásáért*, Michael elrepült Los Angelesből a Catskill-hegységbe, és a nagybátyjának adta a szobrocskát. Az Emmy még mindig az öreg hálósobájában van, még akkor is, ha ő már nincs ott.

Michael hallgatta az ügyvéd száraz, személytelen hangját, és egy cigaretta után áhítozott. Csak két nappal ezelőtt szokott le a dohányzásról. Pontosabban két nappal, négy órával és harmincöt perccel ezelőtt. Örült volna most a nyers húsnak is.

Fojtogatónak érezte a szobát ezekkel az emberekkel. Mindegyikük úgy tekintett Jolleyra, mintha félig bolond lett volna, és csak nyűg volt a számukra. A százötven millió dolláros ingatlan már más lapra tartozik. A részvények és a kötvények tökéletesen rendbelévők. Michael figyelte a szoba berendezését vizslató szempárokat. A hatalmas, gazdagon díszített György korabeli bútorokat nem biztos, hogy mindenki kedveli, de nagyon gyorsan pénzzé lehet tenni őket. Michael tudta, hogy az öreg minden egyes göcsörtös széket és túlméretezett asztalt szeretett a házában.

Kételkedett abban, hogy az utóbbi tíz évben a jelenlévők bármelyike is megfordult volna a tágas, régimódi házban. Kivéve Pandorát, ismerte el mogorván. Lehet, hogy a nő ellenszenves, de imádta Jolleyt, ez tény.

Ebben a pillanatban eléggé szomorúnak tűnt. Michael nem emlékezett, hogy valaha is látta volna bánatosnak. Dühösnek és bosszúsnak igen, de szomorúnak sohasem. Ha nem ismerte volna eléggé, talán odaül mellé, és megpróbálja vigasztalni, megfogja a kezét. A nő azonban viszonzásul valószínűleg kicsavarta volna a karját.

Pandora meghökkentően kék szeme piros és duzzadt a sírástól. Majdnem olyan vörös, mint a haja, gondolta Michael, miközben tekintete a vad, göndör fürtökre tévedt, amelyek zabolátlanul omlottak a nő vállára. Olyan sápadt volt, hogy orra körül a szepülői szinte világítottak. Elefántcsont bőrének általában volt egy kis rózsaszínes árnyalata, hogy egészségtől vagy kicsattanó jókedvétől, azt Michael sohasem tudta eldönteni.

Komor, feketébe öltözött családjá körében a nő olyan volt, akár egy papagáj a varjak között. Élénk, kék színű ruhát viselt. Michael ezt elismerően vette tudomásul, bár Pandorának soha nem mondaná meg. A nőnek nem volt szüksége feketére és liliumokra ahhoz, hogy gyászoljon. Michael ezzel tökéletesen tisztában volt.

Pandora gyakran bosszantotta őt az életmódjáról és a munkájáról kifejtett nézeteivel. Gyakran vitakoztak, és Michael sohasem hagyta magát. Végül is

Pandora egy okos, tehetséges nő, aki megelégszik az-
zal, hogy borzasztó ékszereket tervez különböző üz-
letek számára ahelyett, hogy használná tanítói diplo-
máját.

Pandora anyagiásnak nevezte a férfit, Michael pe-
dig idealistának a nőt. Pandora azt mondta rá, hogy
korlátolt, erre Michael azzal vágott vissza, hogy a
lány meg kékharisnya. Jolley karba tett kézzel, ne-
vetve nézte minden alkalommal, ahogy vitatkoztak.
Most, hogy ő elment, gondolta Michael, nem lesz al-
kalom több csatára. Fura módon emiatt is egyre job-
ban hiányzott a nagybátyja.

Az igazat megvallva, soha nem kötődött senki-
hez sem annyira a családban, mint Jolley bácsihoz.
Michael nem gondolt túl gyakran a szüleire. Az apja
valahol Európában élt a negyedik feleségével, anyja
pedig Palm Springsben tengette nyugalmas életét
hármas számú férjével. Soha nem értették meg a fiu-
kat, aki képes volt olyan kispolgári dologgal keresni
a kenyerét, mint a televíziózás.

Jolley azonban megértette, és elismerte. És ami
még ennél is többet jelentett Michael számára, érté-
kelte is, amit csinált.

Mosoly terült szét a férfi arcán, amikor meghal-
lotta, hogy Fitzhugh a bálnáknak juttatott örökségről
beszél. Ez annyira jellemző Jolleyra! Néhány pénz-
sóvár rokon felszisszent. Százötvenezer dollár csú-
szott ki a kezük közül. Michael felpillantott bácsi-
kája életnagyságúnál is nagyobb portréjára. Mindig
mondtad, hogy tiéd lesz az utolsó szó, te vén bolond.
Csak az a kár, hogy nem vagy itt, hogy te is élvezd.

– A fiamra, Carlsonra... – Minden csendes morgás és suttogás elhalt, amikor Fitzhugh megköszöri a torkát. Pandora minden különösebb érdeklődés nélkül nézte, ahogy a rokonai felkapták a fejüket. Az alapítványok és az alkalmazottak megkapták, ami nekik járt. Most jönnek a nagyágyúk. Fitzhugh kurtán felpillantott, mielőtt folytatta volna. – ,...akinek... khm... közepszerúsége mindig is rejtély volt számomra, hagyományozom teljes varázsdoboz-készletemet, remélve, hogy ezáltal egy kis humorérzékre tesz szert.

Pandora a zsebkendője mögött nevetett, és nézte, ahogy nagybátyja feje céklavörösre vált. Egy pont Jolley bácsinak, gondolta, és remekül szórakozott. Az öreg talán képes, és az egész céget az állatvédőkre hagyományozza.

– Az unokámra, Bradleyre és feleségére, Lorraine-re legmelegebb jókívánságaimat hagyom. Ennél többre úgyszincs szükségük.

Pandora nyelt egyet, és visszapislogta a könnyeit a szülei neve hallatán. Majd felhívja őket este Zanzibárban. Ugyanúgy fogják értékelni a gesztust, ahogy ő.

– Monroe unokaöcsémre, aki megőrizte az első dollárját, amit keresett, az utolsó dolláromat hagyom, amit én kerestem, bekeretezve. Patience unokahúgomra hagyom Key West-i nyaralómat, bár nem hiszem, hogy lesz annyi esze, hogy használja is.

Monroe majdnem lenyelte a szivarját, míg Patience csak ijedten pislogott.

– Biff unokaöcsémre hagyom gyufásdoboz-gyűjteményemet, remélve, hogy végre feltűzeli vele az

életét. Csinos unokahúgomra, Gingerre, aki kedveli a csinos dolgokat, azt az ezüsttüköröt hagyom, amely még Marie Antoinette-é volt. Hank unokaöcsémre 3528 dollárt hagyok. Ez, azt hiszem, egy életre elég lesz búzacsírára.

A mormogás, ami az első örökös említésével kezdődött, egyre hangosabb lett. A düh lassan gyalázkodásba csapott át. Jolley semmit sem élvezett volna ennél jobban. Pandora elkövette azt a hibát, hogy Michaelra pillantott. A férfi most már nem tűnt olyan révetegnek és közönyösnek, inkább elismerően nézett körbe. Amikor találkozott a tekintetük, Pandorából kitért a nevetés, amit eddig megpróbált visszafojtani. Többen is szemrehányóan néztek rá.

Carlson felemelkedett, csak úgy remegett a visszafojtott dühtől.

– Mr. Fitzhugh, az apám végrendelete egyszerűen nevetséges. Eléggé nyilvánvaló, hogy már nem volt józan eszénél, amikor ezt írta, és egy pillanatra sem kétséges, hogy a bíróság érvényteleníteni fogja.

– Mr. McVie. – Fitzhugh újra megköszönte a torkát. A napfény lassan átszűrődött a felhők között, de úgy tűnt, hogy ezt senki sem vette észre. – Tökéletesen megértem az érzéseit. Ugyanakkor kijelenthetem, hogy ügyfelem teljességgel egészséges és épelméjű volt a végrendelet megírásakor. Ugyan az én tanácsom ellenére fogalmazta meg, de az ettől függetlenül érvényes és hatályos. Önnek természetesen jogában áll megbeszélnie a kérdést a saját jogi képviselőjével. Azonban még nem végeztem a felolvasással.

– Ostobaság. – Monroe kifújta a szivarfüstöt, és körbenézett. – Ostobaság – ismételte, miközben Patience a karját paskolgatta, és megnyugtatóan gügyögött hozzá.

– Jolley bácsi kedvelte az ostobaságokat – szólalt meg Pandora, és összegyűrte a zsebkezdőjét. Készen állt arra, hogy mindannyiukkal szembeszálljon, szinte remélte is, hogy sor kerül erre. Az legalább elvonná a figyelmét a gyászról. – Ha akarta volna, joga lett volna az egész vagyonát az Ostobaságmegelőző Társaságra hagynia.

– Könnyen beszélsz, drágám. – Biff a hajtókéjén fényesítette a körmeit. Aranyórájának szíján megcsillant a napsugár. – Lehet, hogy az öreg holdkóros csak egy pamutgombolyagot hagyott rád, hogy még több gyöngyöt fűzhess.

– Még nem kaptad meg a gyufákat, öregfiú – szólalt meg nyugodtan Michael a sarokból, de minden szem rászegeződött. – Vigyázz, mit gyújtasz meg vele!

– Hagyjátok, hogy folytassa! – csattant fel Ginger, aki meg volt elégedve az örökségével. Marie Antoinette, gondolta. Nem semmi!

– A két utolsó örökös egyben van megemlítve – vágott közbe Fitzhugh, még mielőtt bárki megszólalhatott volna. – És eléggé rendhagyó módon.

– Az egész iromány rendhagyó – vetette oda Carlson, majd krákogni kezdett. Néhányan egyetértően bólogattak.

Pandorának eszébe jutott, miért is kerülte el mindig a családi összejöveteleket. Halálra untatták.

Szándékosan ásított egyet, és a kezét a szája előtt legyezgette.

– Hallhatnánk a többit, Mr. Fitzhugh, még mielőtt a családom ennél is kínosabb helyzetbe hozza magát?

Azt gondolta, bár nem volt benne biztos, hogy az ügyvéd szemében elismerés csillant.

– Mr. McVie ezt a részt a saját szavaival fogalmazta meg. – Fitzhugh egy pillanatra elhallgatott, a hatás és erőgyűjtés kedvéért. – Pandora McVie és Michael Donahue részére – folytatta –, a család két azon tagjára, akik nekem a legtöbb örömet szereztek életfelfogásukkal és azzal, hogy élvezték egy öregember ósdi vicceit, hagyományozom a fennmaradó vagyonomat, teljes egészében, minden ingatlant, üzleti részesedést, az összes részvényt, kötvényt és letétet, minden személyes tulajdonomat, sok szeretettel. Egyenlő részben elosztandó.

Pandora meg sem hallotta a tiltakozó kiabálásokat. Meglepődve és dühösen felállt.

– Nem fogadhatom el! – A körülötte ülő családtagokon átgázolva egyenesen Fitzhugh-hoz csörtetett. Az ügyvéd más irányból várta inkább a támadást. – Nem is tudnék mit kezdeni vele, csak megnehezítené az életemet. – Az asztalon fekvő papírok felé intett. – Előbb meg kellett volna kérdeznie engem.

– Miss McVie...

Mielőtt az ügyvéd újra megszólalhatott volna, a nő Michaelhoz fordult.

– Minden a tiéd lehet. Végül is te nagyon jól tudod, mit kezdjél vele. Vegyél egy szállodát New Yorkban, egy nyaralót Los Angelesben, egy mulatót

Chicagóban, meg egy repülőgépet, hogy ide-oda repkedj közöttük! Engem nem érdekel a pénz.

Michael nyugodtan zsebre dugta a kezét.

– Nagyon értékelem az ajánlatot, kedves tesó. Mielőtt azonban meggondolatlan kijelentéseket tennél, várjuk meg, amíg Mr. Fitzhugh befejezi, mielőtt még ennél is kellemetlenebb helyzetbe hoznád magad.

Pandora egy pillanatra a férfira meredt. Aztán, mivel gyerekkorában így tanították, vett egy mély levegőt, és megvárta, amíg csillapodik a dühe.

– Nekem nem kell ez a pénz.

– Ezt már hallottuk. – A férfi félig gúnyosan, félig derűsen felvonta a szemöldökét, pont úgy, ahogy az Pandorát mindig is idegesítette. – Elbűvölöd a rokonainkat ezzel a kis jelenettel, amit előadsz.

Semmi sem hűtötte volna le hamarabb a lányt. Fel-szegté az állát, majd lassan kifújta a levegőt.

– Akkor hát legyen – fordult meg. – Elnézést kérek, hogy a félbeszakítottam. Kérem, fejezze be a felolvasást, Mr. Fitzhugh!

Az ügyvéd levette a szemüvegét, és megtörölgette egy nagy, fehér zsebkendővel. Amikor Jolley megírta a végrendeletét, ő már tudta, hogy eljön majd az a nap, amikor szembe kell néznie az egész feldühödött családdal. Veszekedett is emiatt az ügyfelével, kérlelte, érvelt, elmondta, milyen ésszerűtlennek találja a kívánságait. Aztán megírta a végrendeletet, és bezárta a kiskapukat.

– Ezt az egészet – folytatta –, a pénzt, a részvényeket és a kötvényeket, az üzleti részesedéseket, valamint otthonomat és annak teljes berendezését, a

személyes ingóságaimat hagyományozom Pandorára és Michaelra, mert ők mindig megértettek és gondoskodtak rólam. Rájuk hagyom, bár tudom, hogy boszszantani fogja őket, azonban senki más nincs a családban, akire rábízhatnám azt, ami számomra fontos. Ami az enyém volt, az most Pandoráé és Michaelé, mert tudom, hogy ők életben fogják tartani az emlékemet. Egyetlenegy dolgot kérek csupán tőlük cserébe.

Michael ökölbe szorított keze szétnyílt, és elmosolyodott.

– Most ugrik a majom a vízbe – morogta.

– Legkésőbb egy héttel ezen végrendelet felolvasása után Pandora és Michael beköltözik a Catskill hegyekben lévő otthonomba, amely Jolley háza néven ismert. Ott kell élniük együtt hat hónapon keresztül, egyik sem tölthet két egymást követő éjszakánál többet más fedél alatt. Ez után a hat hónapos időszak után száll rájuk a vagyon teljes egészében, mindenféle megkötöttség nélkül, egyenlő részben. Amennyiben egyikük nem ért egyet ezzel a rendelkezéssel, vagy a feltételeket megszegi a hat hónap során, úgy a vagyon teljes egészében még élő örökösöimre és a húsevő növények tanulmányozására létrejött intézetre száll egyenlő részben. Áldásom rátok, gyermekeim! Ne hagyjatok cserben egy öreg halott embert!

Teljes harminc másodpercig csend honolt a teremben. Ezt kihasználva Fitzhugh rendezgetni kezdte a papírjait.

– Az öreg lóköttő – motyogta Michael.

Pandora ezt sértésnek vette volna, ha nem értett volna mélységesen egyet. Mivel a férfi úgy gondolta, hogy a szobában már így is túl nagy a feszültség, kézen fogta a lányt, maga után húzta végig az előcsarnokon, be az egyik kis nappaliba, amelyből több is volt a házban. Mielőtt becsukták maguk mögött az ajtót, még hallották, hogy kitört a ribillió a könyvtárszobában.

Pandora elővett egy tiszta zsebkendőt, tüszentett egyet, majd leült az egyik szék karfájára. Túlságosan megdöbbsent és kimerült volt ahhoz, hogy mulasson a törtéteken.

– Hogyan tovább?

Michael cigarettáért nyúlt, majd eszébe jutott, hogy már leszokott a dohányzásról. Pedig most tiszta fejre van szüksége.

Pandora vetett rá egy hosszú pillantást, amitől a legtöbb férfi zavarba jött volna. Michael csupán leült vele szemben, és visszabámult rá.

– Komolyan gondoltam, amit mondtam. Nekem nem kell az a pénz. Ha elosztjuk és levonjuk belőle az adót, akkor is fejenként közel ötvenmillió. Ötvenmillió – ismételte meg a lány, és az égre emelte a szemét. – Nevetséges.

– Jolley is mindig így gondolta – mondta Michael, és észrevette, hogy Pandora szemébe bánta költözik.

– Neki csak a játékhoz kellett a pénz. Csak az volt a baj, hogy minden alkalommal, amikor játszott, egyre több lett belőle. – Pandora nem bírta tovább ülni maradni, és az ablakhoz sétált. – Michael, én megfuladnék annyi pénztől.

– A pénz nem olyan fojtogató, mint ahogy gondold.

Pandora arcán gúnyos mosollyal megfordult, és az ablakpárkányra ült.

– Úgy látom, te nem tiltakozol az adók levonása utáni ötvenmillió ellen.

A férfi szívesen letörölte volna a lány arcáról a vigyort.

– Bennem nincs meg a te finomkodó megvetésed a pénz iránt, talán azért, mert én szegénységben nőttem fel, és tudom, mi az a nélkülözés.

Pandora megvonta a vállát, tudván, hogy a férfi szülei általában leginkább hitelekből és a kapcsolataikból éltek.

– Hát akkor vidd el az egészet!

Michael felvett egy apró, kék üvegtojást, és egyik tenyeréből a másikba dobálta. Hideg volt, sima, és megért néhány ezret.

– Jolley nem ezt akarta.

Pandora dühösen horkantott egyet, és kikapta a férfi kezéből a tojást.

– Azt akarta, hogy házasodjunk össze, és éljünk együtt boldogan, amíg meg nem halunk. Szeretném teljesíteni a kérését... – Visszaadta a férfinak a tojást.

– De nem vagyok önfeláldozó típus. Amúgy nem jegyeltél el valami szőke táncosnőt a múltkoriban?

A férfi letette a tojást, még mielőtt Pandora fejéhez vágta volna.

– Ahhoz képest, hogy milyen megvetően nyilatkozol a televíziózásról általában, a bulvárlapok világában szemlátomást otthonosan mozgatsz.